

Електронний журнал «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 975 від 11.07.2019). Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292. Ефективна економіка. 2024. № 9.

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2024.9.46>

УДК 351:69

Л. М. Алавердян,

к. е. н., доцент кафедри товарознавства

та комерційної діяльності в будівництві,

Київський національний університет будівництва та архітектури

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9730-1704>

В. Е. Островський,

аспірант,

Київський національний університет будівництва та архітектури

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0001-4836-8045>

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ГАЛУЗІ БУДІВНИЦТВА

L. Alaverdian,

PhD in Economics, Associate Professor of the Department of Commodity

Science and Commercial Activity in Construction,

Kyiv National University of Construction and Architecture

V. Ostrovskiy,

Postgraduate student,

Kyiv National University of Construction and Architecture

STATE REGULATION OF THE CONSTRUCTION INDUSTRY

Стаття присвячена дослідженню державного регулювання галузі будівництва в Україні.

У роботі наведено авторське трактування категорії «будівельна галузь», наведені об'єкти та суб'єкти будівельної галузі, розглянуто трактування державного управління, проаналізовані сучасні дослідження державного регулювання галузі будівництва в Україні, наведені його особливості та сучасні тенденції, розглянуто інструментарій державного регулювання, елементами якого є нормативно-правове забезпечення державного регулювання галузі будівництва, а також стандарти та норми, розглянуто зміну органів виконавчої влади у галузі будівництва. Було виявлено, що державне регулювання набуває специфічних рис цієї галузі господарювання, у якій воно реалізується.

Як підсумок дослідження, авторами виокремлено трактування вітчизняних науковців та запропоновано власне трактування поняття «державне управління галузі будівництва».

The article is devoted to the study of state regulation of the construction industry in Ukraine.

The paper presents the author's interpretation of the category 'construction industry' – is a set of enterprises and other business entities whose final product is construction objects or goods and services used to create them.

The paper also describes the subjects of the construction industry (such as research and development companies, institutions, organizations, customers of construction and installation works (consumers), construction and installation companies, manufacturers of construction materials, structures and products, etc.) and objects (such as construction products, construction machinery, vehicles, materials, etc.).

In the paper considers the interpretation of public administration, analyses current research on state regulation of the construction industry in Ukraine, provides its features and current trends, considers the tools of state regulation, the

elements of which are the regulatory and legal support of state regulation of the construction industry, as well as standards and norms, and considers the change of executive authorities in the construction industry.

The article cites the statements of domestic scholars, one of which is that the State regulation of the construction industry is a set of instruments by which public authorities establish mandatory requirements for enterprises and individuals operating in the construction industry. It was found that state regulation acquires specific features of the sector of economy in which it is implemented. It is noted that a well-established and efficient system of technical regulation is the foundation of the construction culture, since it establishes minimum requirements for all objects and subjects of construction activities, uses mechanisms for monitoring compliance with these requirements and assessing the regulatory compliance of objects and subjects of the construction industry.

As a result of the study, the authors propose their own interpretation of the concept of 'public administration of the construction industry'.

Ключові слова: державне управління, державне регулювання, будівельна галузь, будівництво, регулювання будівництва та архітектури.

Keywords: public administration, state regulation, construction industry, construction, regulation of construction and architecture.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями.

Галузь будівництва є однією з найбільш важливих та об'ємних галузей народного господарства, оскільки поєднує між собою значну кількість інших галузей економіки, створює інфраструктуру для функціонування інших галузей. Особливо гостро важливість цієї галузі відчувається сьогодні, під час війни, оскільки галузь будівництва є однією з рушійних сил і чи не найголовнішим інструментом повоєнної відбудови країни.

Державне регулювання галузі може бути як чинником її розвитку, так і причиною її стагнації. Розуміння сутності державного регулювання та його особливостей у галузі будівництва є важливим елементом його успішної та ефективної реалізації. Аналіз актуальних досліджень та публікацій дозволить ширше розглянути дане питання, а також сформулювати погляд на нього з нової сторони.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання державного регулювання як такого є об'єктом дослідження та дискусій багатьох вітчизняних науковців. Не є виключенням дослідження питання державного регулювання окремих галузей економіки, як, наприклад, галузі будівництва. Серед них О. А. Марушева, яка визначила актуальні проблеми дослідження державного управління нормативно-правовим регулюванням соціально-економічних відносин у будівництві в Україні [1], Ю. Г. Прав, який дослідив будівельну галузь як об'єкт державного управління [2], В. Л. Мелко, що розглянув галузь будівництва як об'єкт державного регулювання [3], М. Вишнівський, що дослідив інструментарій державного управління в галузі будівництва [3] та інші.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою дослідження є аналіз поточних досліджень та трактувань вітчизняних науковців поняття «державне регулювання галузі будівництва» та формулювання на основі цього власного трактування. Методологічною основою статті є підходи до дослідження теоретичних засад та понятійного апарату на основі опрацювання наукових напрацювань вітчизняних дослідників.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Аналіз наукових робіт показав, що на сьогоднішній день не існує єдиного тлумачення категорії «будівельна галузь». На нашу думку, будівельна галузь – це сукупність підприємств та інших суб'єктів господарювання, кінцевим продуктом діяльності яких є об'єкти будівництва або товари та послуги, що використовуються для їх створення.

Як зазначає В. І. Дмитренко, будівельна галузь являє собою відкриту організаційно господарську систему, так як суб'єкти ринку реалізують взаємні економічні інтереси в умовах дії товарно-грошових відносин.

Будівельна галузь як система включає:

- суб'єкти (елементи) будівельного ринку;
- об'єкти (предмети) ринкових відносин;
- інфраструктуру ринку будівельного комплексу;
- ринковий механізм;
- державний контроль, регулювання і саморегулювання ринку [8].

Суб'єкти будівельної галузі	Об'єкти будівельної галузі
<ul style="list-style-type: none">• Науково-дослідні підприємства, установи, організації• Замовники виконання будівельно-монтажних робіт (споживачі)• Архітектурно-проектні та проектно-вишукувальні організації• Підприємства виробництва, експлуатації та технічного обслуговування будівельних машин та механізмів• Будівельно-монтажні підприємства• Виробники будівельних матеріалів, конструкцій та виробів	<ul style="list-style-type: none">• Будівельна продукція (будівлі, споруди, об'єкти, їх комплекси та ін.)• Будівельні машини, транспортні засоби, енергетичне, технологічне та інше обладнання• Матеріали, вироби, конструкції• Капітал• Робоча сила• Інформація і т.д.

Рис. 1. Суб'єкта та об'єкти будівельної галузі

Складено авторами на основі [7] та [8].

На нашу думку до зазначеного переліку суб'єктів слід додати інвесторів, як учасників фінансово-економічних процесів у галузі.

Як зазначалось вище, одним із елементів будівельної галузі, як системи, є державне регулювання.

У енциклопедичному словнику з державного управління В. М. Мороз наводить наступне визначення державного регулювання – «сукупність цілеспрямованих форм, методів і напрямів впливу, що застосовуються

органами державного управління для впорядкування системи суспільно-економічних відносин з метою стабілізації і пристосування існуючої суспільно-політичної системи до умов, що змінюються» [5].

Як зазначає В. Л. Мелко, науковці розглядають державне регулювання будівництва, як комплекс заходів державних органів законодавчого, виконавчого і контрольного характеру, спрямованих на стабілізацію та адаптацію чинної економічної системи до мінливих умов розвитку країни (регіону). Таке його розуміння дає можливість розкрити зміст державного регулювання галузі з позиції системного підходу до управління, що включає такі положення:

- формування цілей та завдань розвитку будівельного комплексу;
- визначення об'єктів регулювання;
- організація керуючої системи;
- виділення суб'єктів регулювання і формування їх структури;
- розмежування функцій і вибір необхідних методів регулювання;

оцінювання результатів регулювання [3].

Л. В. Антонова пропонує під державним регулюванням будівельної галузі розуміти сукупність інструментів, за допомогою яких органи державної влади встановлюють обов'язкові для виконання вимоги до підприємств і громадянам, які здійснюють діяльність у будівельній галузі.

Також авторка зазначає, що державне регулювання будівельної галузі включає в себе систему нормативно-правових актів, формальні і неформальні приписи та допоміжні правила, що встановлюються державою, а також недержавними організаціями або саморегулювальними організаціями, яким держава делегувала регуляторні повноваження [7].

Ми погоджуємось із твердженням Н. А. Дурман та Д. Н. Микитюк, що державне регулювання, реалізуючись в тій чи іншій сфері господарювання, набуває специфічних рис, що виражають особливості відповідної галузі, що регулюється. Нормативно-правові (регуляторні) акти у сфері будівництва здебільшого визначають управлінські процеси та дозвільні процедури, їх

вартість та тривалість, суб'єктно-об'єктні відносини між учасниками дозвільно-регуляторного процесу. З огляду на це, державне регулювання галузі будівництва можна визначати як напрям державного регулювання, що спрямований на:

- вдосконалення організаційного, правового, інформаційного та інших механізмів регулювання адміністративно-господарських відносин у сфері будівництва та архітектури;
- зменшення державного впливу (включаючи вплив органів місцевого самоврядування) на господарську діяльність у цій сфері, що здійснюється у відповідності до законодавства та нормативно-правових (регуляторних) актів різних суб'єктів нормотворення;
- забезпечення ефективної реалізації механізмів державного управління та їх модернізації відповідно до умов соціально-економічного розвитку.

В цьому розумінні сама регуляторна діяльність у сфері будівництва набуває більш ширшого змісту і включає діяльність, спрямовану на підготовку, прийняття, відстеження результативності, перегляд регуляторних актів, а також видачу документів дозвільного характеру у сфері будівництва, яка здійснюється органами державної влади та органами місцевого самоврядування, фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями, територіальними громадами в межах, у порядку та у спосіб, що встановлені законодавчими та нормативно-правовими (регуляторними) актами [4].

Державне регулювання у будівництві поєднує персональні та громадські інтереси для розвитку економіки, розширює конкурентне середовище та водночас – забезпечує баланс між накопиченням та інвестиційною діяльністю на підставі різних видів планування і фінансування галузі будівництва [9].

В. Л. Мелко визначає державне регулювання будівництва, як сукупність інституційно-правових елементів системи управління, що складається з інституцій виконавчої та законодавчої влади, а також суб'єктів

будівельної діяльності (будівельників, замовників, підрядників, посередників, кредитні інституції та страхові компанії). Науковці розрізняють такі форми державного регулювання сфери будівництва:

- фінансово-кредитне забезпечення будівельних підприємств,
- матеріально-технічна підтримка,
- податкові преференції,
- інформаційне обслуговування,
- управлінська допомога,
- консультативна допомога [10].

О. А. Марушева, Ю. Г. Прав та Д. В. Барзилович виділяють такі основні концептуальні підходи до регулювання будівництва, що набули поширення в Україні останнім часом:

- дерегуляція підприємницької діяльності;
- децентралізація управління будівництвом;
- регіональний розвиток та розвиток місцевих громад;
- перехід від функціонального до проектного управління;
- управління проектами на принципах ризик-менеджменту тощо [9].

Щодо розвитку будівельної галузі, Ю. Г. Прав виділяє наступні завдання державного управління:

- Розроблення і забезпечення стандартів якості виробничих процесів та готової продукції;
- Реалізація політики у сфері розподілу виділення земель для проведення будівництва за відповідним призначенням земельної ділянки;
- Реалізація соціальної функції будівництва через забезпечення цивільними об'єктами;
- Створення умов для формування інженерної, транспортної інфраструктури;

- Забезпечення охорони навколишнього середовища, збереження архітектурного та культурологічного надбання при проведенні будівельних робіт [2].

О. А. Марушева вважає, що нормативно-правове регулювання має державно-владний характер. Воно містить інструменти, за рахунок яких державою встановлюються вимоги до підприємств та громадян; характеризується наявністю сукупності законів, формальних та неформальних розпоряджень, допоміжних правил, які встановлює держава, недержавні організації чи організації саморегулювання, що наділені державою делегованими регуляторними повноваженнями [1].

М. Вишнівський зазначає, що «інструментарієм державного регулювання відносин у сфері будівництва є сукупність злагоджених дій органів влади, що забезпечують досягнення максимальних соціально-економічних результатів у галузі та сталий розвиток територій з урахуванням державних, громадських та приватних інтересів». Для досягнення цього держава повинна мати якісно сформовану територіально-локалізовану систему, що відзначатиметься стратегічним та тактичним плануванням, а також проведенням своєчасного моніторингу [6].

Повертаючись до нормативно-правового регулювання треба відмітити, що будівельну галузь в Україні регулює низка нормативно-правових актів:

- Конституція України,
- Цивільний, Господарський і Земельний кодекси України;
- ЗУ «Про основи містобудування» (визначає правові, економічні, соціальні та організаційні засади містобудівної діяльності в Україні і спрямований на формування повноцінного життєвого середовища, забезпечення при цьому охорони навколишнього природного оточення, раціонального природокористування та збереження культурної спадщини);
- ЗУ «Про регулювання містобудівної діяльності» (встановлює правові та організаційні основи містобудівної діяльності і спрямований на

забезпечення сталого розвитку територій з урахуванням державних, громадських та приватних інтересів);

- ЗУ «Про Генеральну схему планування території України» (генеральна схема планування території України визначає пріоритети та концептуальні вирішення планування і використання території країни, вдосконалення систем розселення та забезпечення сталого розвитку населених пунктів, розвитку виробничої, соціальної та інженерно-транспортної інфраструктури, формування національної екологічної мережі);

- ЗУ «Про архітектурну діяльність» (визначає правові та організаційні засади здійснення архітектурної діяльності і спрямований на формування сприятливого життєвого середовища, досягнення естетичної виразності, економічної доцільності і надійності будинків, споруд та їх комплексів);

- ЗУ «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності» (встановлює відповідальність юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців (суб'єктів містобудування) за правопорушення у сфері містобудівної діяльності);

- ЗУ «Про комплексну реконструкцію кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду» (визначає правові, економічні, соціальні та організаційні засади проведення комплексної реконструкції кварталів (мікрорайонів) із заміною застарілого житлового та нежитлового фондів);

- ЗУ «Про землеустрій» (визначає правові та організаційні основи діяльності у сфері землеустрою і спрямований на регулювання відносин, які виникають між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, юридичними та фізичними особами із забезпечення сталого розвитку землекористування);

- ЗУ «Про фінансово-кредитні механізми і управління майном при будівництві житла та операціях з нерухомістю» (встановлює загальні принципи, правові та організаційні засади залучення коштів фізичних і юридичних осіб в управління з метою фінансування будівництва житла та

особливості управління цими коштами, а також правові засади та особливості випуску, розміщення та обліку сертифікатів фондів операцій із нерухомістю);

- ЗУ «Про надання будівельної продукції на ринку» (є технічним регламентом і визначає правові та організаційні засади введення в обіг або надання будівельної продукції на ринку шляхом встановлення правил для вираження показників, пов'язаних із суттєвими експлуатаційними характеристиками такої продукції, а також застосування щодо такої продукції знаку відповідності технічним регламентам);

- Державні будівельні норми (ДБН);
- Державні стандарти України (ДСТУ);
- Постанови КМУ;
- Накази Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України та інші нормативно-правові акти [3].

Ми згодні з твердженням Л. В. Антонової, що налагоджена і працездатна система технічного регулювання є фундаментом культури будівництва. Вона встановлює мінімальні вимоги до всіх об'єктів і суб'єктів будівельної діяльності, задіює механізми контролю за дотриманням цих вимог та оцінки нормативного відповідності об'єктів і суб'єктів будівельної галузі. Одним з елементів, що виконує завдання технічного регулювання будівельної галузі, є система державних будівельних норм і правил. Державні будівельні норми поділяються за розділами:

- організаційно-методичні нормативи;
- містобудівні нормативні документи;
- технічні нормативні документи і технологія виробництва;
- рекомендовані нормативні документи;
- кошторисні норми і правила [7].

На сьогодні до переліку чинних ДБН в Україні входить 107 будівельних норм, найстаріша з яких – ДБН В.1.1-1-94 «Проектування і будівництво цивільних будівель із блоків і каменів пиляних вапняків кримських родовищ в сейсмічних районах», що набрала чинності у 1994 році.

Поряд з державними будівельними нормами України діють Державні стандарти України (ДСТУ), Відомчі будівельні норми (ВБН), Відомчі норми технологічного проектування (ВНТП), Будівельні норми (СН). Всього в Україні діє більше тисячі нормативних актів, що регулюють будівельну галузь [7].

Розглядаючи питання нормативно-правового регулювання галузі будівництва, варто відмітити Постанову Кабінету Міністрів України №1764 від 20.12.2006 «Про затвердження Технічного регламенту будівельних виробів, будівель і споруд», що є важливим нормативним актом у контексті євроінтеграції. Даний технічний регламент розроблений з урахуванням вимог Директиви Ради Європи 89/106/ЄЕС від 21 грудня 1988 р. про зближення законів, підзаконних актів та адміністративних положень держав – членів щодо будівельних виробів і визначає основні вимоги до будівельних виробів, будівель і споруд щодо забезпечення безпеки життя і здоров'я людини, безпеки експлуатації, механічного опору та стійкості, пожежної безпеки, економії енергії, захисту навколишнього природного середовища, а також процедури оцінки відповідності виробів установленим вимогам та порядок їх застосування [3].

Як слушно зазначає Л. В. Антонова, важливу роль у регулюванні будівельної галузі, а саме підгалузі капітального будівництва, відводиться функції технічного та авторського нагляду. Технічний та авторський нагляд під час будівництва здійснюється відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України №903 від 11.07.2007 р. «Про авторський та технічний нагляд під час будівництва об'єкта архітектури». Безпосередньо авторський нагляд проводиться архітектором – автором проекту об'єкта архітектури, іншими розробниками затвердженого проекту або уповноваженими особами відповідно до законодавства та договору із замовником (забудовником) протягом усього періоду будівництва і передбачає контроль за відповідністю будівельно-монтажних робіт проекту [7].

Державний архітектурно-будівельний контроль та нагляд, відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України №1340 від 23.12.2020 р., здійснює Державна інспекція архітектури та містобудування України як центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду [11]. ДІАМ замінив Державну інспекцію містобудування, Державну сервісну службу містобудування та Державну архітектурно-будівельну інспекцію.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі.

У ході даного дослідження було проаналізовано погляди українських науковців на державне регулювання галузі будівництва. Виходячи з даного дослідження ми можемо зробити висновок, що питанню державного регулювання саме галузі будівництва приділяє увагу обмежене коло науковців, та можемо виділити наступні трактування даного питання:

- Державне регулювання галузі будівництва – комплекс заходів державних органів законодавчого, виконавчого і контрольного характеру, спрямованих на стабілізацію та адаптацію чинної економічної системи до мінливих умов розвитку країни (регіону).
- Державне регулювання галузі будівництва – сукупність інструментів, за допомогою яких органи державної влади встановлюють обов'язкові для виконання вимоги до підприємств і громадянам, які здійснюють діяльність у будівельній галузі.
- Державне регулювання галузі будівництва – сукупність інституційно-правових елементів системи управління, що складається з інституцій виконавчої та законодавчої влади, а також суб'єктів будівельної діяльності (будівельників, замовників, підрядників, посередників, кредитні інституції та страхові компанії).

Як підсумок дослідження ми пропонуємо власне трактування:

Державне регулювання галузі будівництва – це цілеспрямований систематичний вплив держави (органів державного управління) на підприємства та інші суб'єкти господарювання, кінцевим продуктом

діяльності яких є об'єкти будівництва або товари та послуги, що використовуються для їх створення, за допомогою інструментів та механізмів державного управління, з метою впорядкування, стандартизації та формалізації їх соціально-економічних та господарсько-майнових відносин.

Література

1. Марушева О. А. Актуальні проблеми дослідження державного управління нормативно-правовим регулюванням соціально-економічних відносин у будівництві в Україні. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2018. № 9. – URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1307>.
2. Прав Ю. Г. Будівельна галузь як об'єкт державного управління. *Публічне урядування*. 2019. № 2(17). С. 230–240.
3. Мелко В. Галузь будівництва як об'єкт державного регулювання. *Global world: науковий альманах*. 2016. № 2(II). С. 18–22.
4. Дурман М. О., Микитюк Д. М. Деякі аспекти формування державної регуляторної політики у сфері будівництва та архітектури. *ВІСНИК Херсонського національного технічного університету*. 2022. № 1(80). С. 85–93.
5. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. К. : НАДУ, 2010. 820 с.
6. Вишнівський М. Інструментарій державного управління в галузі будівництва. Глобальні тенденції та національні особливості публічного управління та адміністрування: матеріали «круглого столу», 22 грудня 2023 р. Вінниця, 2024. С. 140–145.
7. Антонова Л. В. Стратегічні пріоритети розвитку державного регулювання будівельної галузі економіки України. *Наукові праці Чорноморського державного університету ім. Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія"*. Сер. : Державне управління. 2014. Т. 235, Вип. 223. С. 143–149.

8. Дмитренко В. І. Структура та основні суб'єкти будівельної галузі: безпековий аспект. *Вчені записки Університету «КРОК»*. 2020. № 1(57). С. 147–154.
9. Марушева О. А., Прав Ю. Г., Барзилович Д. В. Сучасні концептуальні підходи до державного регулювання соціально-економічних відносин у будівництві. *Публічне урядування*. 2019. № 1(16). С. 95–109.
10. Мелко В. Л. Теоретичні підходи до державного регулювання галузі будівництва. *Держава та регіони. Серія: Публічне управління і адміністрування*. 2017. № 1(57). С. 61–68.
11. Деякі питання функціонування органів архітектурно-будівельного контролю та нагляду : Постанова Кабінету Міністрів України від 23.12.2020 р. № 1340. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1340-2020-%D0%BF#top>.

References

1. Marusheva O. A. (2018), “Actual problems of researching the state management of regulatory and legal regulation of socio-economic relations in construction in Ukraine”, *Derzhavne upravlinnya: udoskonalennya ta rozvytok*, vol. 9, available at: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1307> (Accessed 05 Aug 2024).
2. Prav Yu. H. (2019), “Construction area as a government governance object”, *Public Management*, vol. 2(17), pp. 230–240.
3. Melko V. (2016), “The construction industry as an object of state regulation”, *Global world: a scientific almanac*, vol. 2(II), pp. 18–22.
4. Durman M. O., Mykytiuk D. M. (2022), “Some aspects of formation of state regulatory policy in the field of construction and architecture”, *VISNYK of Kherson National Technical University*, vol. 1(80), pp. 85–93.
5. Surmin Yu. P., Bakumenko V. D., Mykhnenko A. M. (2010), *Entsyklopedychnyj slovnyk z derzhavnoho upravlinnia* [Encyclopedic Dictionary

of Public Administration], National Academy of Public Administration under the President of Ukraine, Kyiv, Ukraine.

6. Vyshnivs'kyj M. (2024), “Tools of public administration in the field of construction”, *Hlobal'ni tendentsii ta natsional'ni osoblyvosti publichnoho upravlinnia ta administruvannia* [Global trends and national peculiarities of public management and administration], *Materialy kruhloho stolu* [Roundtable materials], Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, Vinnytsia, Ukraine, pp. 140–145.

7. Antonova L. V. (2014), “Strategic priorities for the development of state regulation of the construction industry in Ukraine”, *Naukovi pratsi Chornomors'koho derzhavnoho universytetu im. Petra Mohyly kompleksu "Kyievo-Mohylians'ka akademiia"*. Ser.: *Derzhavne upravlinnia*, T. 235, vol. 223, pp. 143–149.

8. Dmytrenko V. I. (2020), “The structure and main subjects of the construction industry: the security aspect”, *Academic Notes of KROK University*, vol. 1(57), pp. 147–154.

9. Marusheva O. A., Prav Yu. H., Barzylowych D. V. “Modern conceptual approaches to the state regulation of socio-economic relations in construction”, *Public Management*, vol. 1(16), pp. 95–109.

10. Melko V. L. (2017), “Theoretical approaches to state regulation of the construction industry”, *State and regions. Series: Public Management and Administration*, vol. 1(57), pp. 61–68.

11. Cabinet of Ministers of Ukraine (2020), Resolution “Some issues of functioning of architectural and construction control and supervision bodies”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1340-2020-%D0%BF?lang=en> (Accessed 05 Aug 2024).

Стаття надійшла до редакції 20.08.2024 р.